

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 76.954 van 16 november 1998
in de zaak A. 79.391/IX-1273.**

In zake : Edwig STEPPE,
die woonplaats kiest bij
advocaat E. BREWAEYS,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Leopold II-laan 117

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
minister van Justitie,
die woonplaats kiest bij
advocaten P. PEETERS en Fr. VAN NUFFEL,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Brederodestraat 13.

D E R A A D V A N S T A T E , I X e K A M E R ,

Gezien het verzoekschrift dat Edwig STEPPE
op 27 juli 1998 heeft ingediend om de schorsing te
vorderen van de tenuitvoerlegging van het koninklijk
besluit van 18 mei 1998 waarbij Jean VERHOEVEN tot
eerste substituut-procureur des Konings bij de rechtbank
van eerste aanleg te Brussel wordt aangewezen, voor een
termijn van drie jaar met ingang van 1 juni 1998;

Gezien het gelijktijdig ingediende verzoek-
schrift, waarbij dezelfde verzoekende partij de vernie-
tiging vordert van hetzelfde besluit;

Gelet op het arrest nr. 75.461 van 28 juli
1998 waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst
dringende noodzakelijkheid van bovenvermeld besluit
wordt verworpen;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door auditeur-generaal M. ROELANDT;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 22 september 1998 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 5 oktober 1998;

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. BORRET;

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. BREWAEYS, die verschijnt voor verzoeker, en van advocaat Fr. VAN NUFFEL, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur-generaal M. ROELANDT;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Gelet op het bij artikel 90, § 3, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State vereiste advies van de auditeur-generaal;

1. Overwegende dat de gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt :

1.1. Op 18 februari 1998 geeft de procureur des Konings te Brussel ongunstig advies over de aanwijzing van verzoeker, substituut-procureur des Konings te Brussel, tot eerste substituut-procureur des Konings bij de rechtbank van eerste aanleg te Brussel.

Het luidt als volgt :

"Edwig STEPPÉ

De h. STEPPÉ is geboren op 22 mei 1949 en werd benoemd op 30 december 1982. Hij is wettelijk tweetalig.

In mijn advies van 1 oktober 1994 betreffende zijn promotiemogelijkheid vermeldde ik het volgende :

'Ter gelegenheid van een recente kandidaatstelling als rechter in de politierechtbank te Brussel had ik U bevestigd dat de h. STEPPÉ ongetwijfeld verstandig is en dat, wanneer hij het echt wil, hard kan werken. Hij heeft weliswaar soms op een (zeer) persoonlijke manier, veel belangstelling getoond voor de verbetering van de werking van het strafstelsel.

Hij houdt zich momenteel bezig met de Nederlandse criminele zaken, de Nederlandse raadkamer, de valsemunterij en het toezicht op de bijzondere opsporings technieken.

Er valt echter op te merken dat hij soms organisatieproblemen ondervindt met het gevolg dat hij af en toe de indruk geeft dat hij aan de rand van de overbelasting zit. Qua solidariteit in een overbelast parket stemt deze karaktertrek tot nadenken. Deze minder goede kanten zijn U bekend zodat ik hierover niet verder hoef uit te weiden. Kan dit echter een bezwaar zijn voor een aanstelling als eerste substitoot? Als het antwoord bevestigend blijft valt te vrezen dat in de toekomst (betrokkene is 45 jaar) steeds dezelfde tegenargumenten kunnen worden gehanteerd met het gevolg dat hij nooit tot eerste substitoot zou kunnen worden benoemd, wat uiteraard nog meer gevolgen zou hebben voor zijn motivatie'.

Op 7 juni 1995 schreef ik wat volgt :

'Nu dat vijf openstaande plaatsen werden ingevuld en dat het criterium anciënniteit daarvoor doorslaggevend was, rijst opnieuw de vraag of hij al dan niet in aanmerking kan worden genomen. In mijn bijkomend advies van 3 februari 1995 had ik weliswaar gewag gemaakt van een recent ongelukkig initiatief van zijnenwege.

Het spreekt vanzelf dat de laatste promoties de h. STEPPÉ diep teleurgesteld hebben. Betrokkene voelt zich werkelijk buiten spel gezet. Ter gelegenheid van een recent onderhoud heb ik hem laten verstaan dat hij een inspanning moest leveren om de huidige toestand te verbeteren, waarmee ik bedoelde dat hij zijn verantwoordelijkheden zowel op collectief als op individueel niveau beter dient in te schatten en qua collegialiteit positiever te zijn. Blijkbaar heeft hij de boodschap goed begrepen.

Ik ben er mij van bewust dat ik zal aarzelen om hem een functie van eerste substitoot in de zin van artikel 151 van het Gerechtelijk Wetboek toe te vertrouwen, doch de ervaring leert dat andere collega's die eveneens in dit geval waren, inmiddels toch gepromoveerd zijn. (...)'.

In mijn advies van 28 december 1995 voegde ik eraan toe :

'Men kon op dat ogenblik de mening toegedaan zijn dat hij mocht worden voorgedragen. Ik vrees echter dat dit een te optimistische visie was. Inderdaad, het optreden van de h. STEPPÉ heeft, na zijn verplaatsing op 1 september 1995 naar een strafkamer, ertoe geleid dat hij thans het voorwerp van een tuchtprocedure uitmaakt (zie mijn verslag van 26 oktober 1995, ref. Cab. Mag; uw dienstbrief van 6 november 1995, ref. 1ste bureau, Mag I).

Hij geniet weliswaar het vermoeden van onschuld tot de einduitspraak, maar dit neemt niet weg dat er met zijn handelwijze in het kader van een eventuele interne promotie rekening dient te worden gehouden. Op zijn minst kan worden gezegd dat hij heeft volhard in wat ik hierboven een 'ongelukkig initiatief' noem en ook geweigerd in ploegverband te werken, wat een korpsoverste moeilijk kan aanvaarden en zeker niet in hoofde van een eerste substituut'.

Zijn tuchtdossier werd op 12 februari 1996 aan de h. Minister van Justitie overgemaakt. Sindsdien blijf ik in het ongewisse nopens de gevolgen ervan.

Voor het overige blijkt betrokkene meer interesse te vertonen voor zijn individuele rechten dan voor zijn plichten. Behalve de zittingen van een Nederlandstalige kamer is het moeilijk hem iets anders toe te vertrouwen. Hij geeft weliswaar de indruk dat hij enigszins stiefmoederlijk wordt behandeld. De vraag blijft of hij -ondanks enkele gesprekken met hem over dit onderwerp- er zich werkelijk van bewust is dat de integratie binnen een beroepskorps specifieke inspanningen vereist terwijl van actieve solidariteit (met) zijn collega's (ook van zijn eigen taalrol) valt weinig op te merken. Met de jaren vrees ik dat hij zich hoe langer hoe meer geïsoleerd voelt. Maar dit is vooral te wijten aan eigen ingesteldheid.

Ik adviseer derhalve ongunstig betreffende deze collega".

Over Jean-Pierre (Jean) VERHOEVEN, eveneens substituut-procureur des Konings te Brussel, geeft, eveneens op 18 februari 1998, de procureur des Konings gunstig advies :

"Jean-Pierre VERHOEVEN

Dans mon rapport du 7 juin 1995, je développais à propos de ce collègue les considérations suivantes :

'Né le 29 décembre 1955, M. VERHOEVEN est licencié en droit de l'UCL (1978 - satisfaction). Il n'est pas légalement bilingue.

Après cinq années de barreau et une courte période de stage bénévole, il est entré dans la magistrature

où il s'est aisément adapté aux exigences de son nouveau métier, et d'abord au rythme soutenu dans les sections de base.

Travaillant avec méthode et perspicacité, M. VERHOEVEN s'est révélé dans l'analyse de plusieurs affaires importantes, en particulier en matière de stupéfiants. Il est d'ailleurs devenu ce qu'on peut appeler un 'homme de dossiers'. Chargé des affaires criminelles susceptibles d'être déferées à la cour d'assises depuis 1992, il s'acquitte de cette fonction avec assiduité. Il assume également avec un collègue les relations du parquet avec la presse.

Esprit indépendant et déterminé (avec les bons et les moins bons côtés que ce tempérament peut impliquer parfois), il est de ceux qui ont à coeur de prendre leurs responsabilités. (...)'.

Comme dans mon rapport du 28 décembre 1995, je confirme aujourd'hui cette opinion.

Appelé à prendre part à partir du 2 janvier 1996 à la direction de la section AB du parquet, M. VERHOEVEN a été confronté à une responsabilité qui requiert davantage de capacités de gestion d'un travail collectif. L'expérience a été positive encore qu'il pourrait progresser sur le terrain de la gestion du relationnel. Le 1er septembre 1996, j'ai préféré lui confier la direction de la section des stupéfiants. Si sa méconnaissance du néerlandais constitue un handicap, il parvient cependant à y tirer son épingle du jeu".

De procureur des Konings besluit zijn advies als volgt :

"III. Appréciation comparée

Om de hierboven vermelde redenen blijft het gedrag van de h. STEPPÉ tot nadenken te stemmen".

Volgens een informele stemming onder de eerste substituten blijkt Jean VERHOEVEN 13 stemmen te behalen tegenover 3 voor verzoeker.

1.2. Op 26 februari 1998 draagt de procureur-generaal bij het hof van beroep te Brussel Jean VERHOEVEN voor om aangewezen te worden tot eerste substituut-procureur des Konings.

Hij sluit zich aan bij het ongunstig advies van de procureur des Konings over verzoeker "die nog steeds het voorwerp uitmaakt van een tuchtprocedure".

Over Jean VERHOEVEN luidt het advies als volgt :

"Après cinq années de barreau et une période de stage bénévole au parquet, M. VERHOEVEN a été nommé substitut du procureur du Roi par arrêté royal du 2 septembre 1985.

Il s'est aisément adapté aux exigences de la fonction et au rythme de travail soutenu exigé plus particulièrement dans un parquet comme celui de Bruxelles.

Travaillant avec méthode et perspicacité M. VERHOEVEN s'est révélé dans l'analyse de plusieurs affaires importantes.

Il s'est notamment occupé des affaires de stupéfiants, des procédures criminelles et des relations du parquet avec la presse.

Ayant acquis la confiance de son chef de corps, M. VERHOEVEN est aujourd'hui associé à des tâches de direction.

Il pourrait certes améliorer ses connaissances de la seconde langue mais M. VERHOEVEN est un magistrat à l'esprit indépendant et déterminé qui a à coeur de prendre ses responsabilités.

M. VERHOEVEN mérite son accession au rang de premier substitut".

Bij koninklijk besluit van 18 mei 1998 wordt Jean VERHOEVEN aangewezen tot eerste substituut-procureur des Konings bij de rechtbank van eerste aanleg te Brussel, voor een termijn van drie jaar met ingang van 1 juni 1998.

Dat is de bestreden beslissing.

Het besluit is gemotiveerd als volgt :

"Gelet op het Gerechtelijk Wetboek, inzonderheid op artikel 151;

Overwegende dat de heer VERHOEVEN Jean, substituut-procureur des Konings bij de rechtbank van eerste aanleg te Brussel, als eerste kandidaat is voorgedragen door de procureur-generaal bij het hof van beroep te Brussel;

Gelet op het advies van de procureur des Konings bij het parket van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel;

Overwegende dat betrokkene substituut is bij het parket te Brussel sedert 2 september 1985 en er bijgevolg kan bogen op een grote ervaring;

Overwegende dat hij met methode en inzicht werkt en dat hij een grondige kennis heeft van al zijn dossiers;

Overwegende dat hij zich bezighoudt met dossiers die gevoelig liggen en dat hij tevens de relatie van het parket met de pers gedeeltelijk op zich neemt;

Overwegende dat het gaat over een magistraat met een zelfstandige en vastberaden denkwijze die zijn verantwoordelijkheden ter harte neemt;

Overwegende dat hij het vertrouwen van zijn korps-overste verworven heeft en dat hij heden reeds te maken heeft met leidinggevende taken;".

2. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.1. Overwegende dat verzoeker als eerste annulatiemiddel de schending aanvoert van de motiveringsplicht en van het gelijkheidsbeginsel;

2.2. Overwegende dat het hele betoog van verzoeker neerkomt op kritiek op wat hij noemt het "bijkomend advies (eigenlijk : voordracht) ... van 6 februari 1997" van de procureur-generaal; dat het desbetreffende document echter werd opgesteld binnen het raam van de procedure die is uitgelopen op de koninklijke besluiten van 13 maart 1997 houdende andere aanwijzingen van eerste substituten-procureur; dat verzoeker weliswaar de uiteenzetting van zijn middel als volgt eindigt :

"De beslissing berust op onjuiste feitelijke gegevens, die verzoeker niet bekend waren op het ogenblik waarop hij het annulatieberoep tegen de besluiten van 13 maart 1997 heeft ingesteld, omdat hij, zoals hierna wordt uiteengezet, toen geen kennis had van het dossier.";

2.3. Overwegende dat de verwijzing naar de uiteenzetting "hierna" moet slaan op verzoekers derde annulatiemiddel; dat dit middel echter een herneming is van het vijfde middel dat verzoeker in zijn vordering tot schorsing tegen de voormelde koninklijke besluiten van 13 maart 1997 heeft aangevoerd; dat in zijn arrest nr. 69.470 van 5 november 1997 de Raad dat middel niet ernstig heeft bevonden;

Overwegende enerzijds dat verzoeker voor het aanvoeren van zijn huidig eerste annulatiemiddel geen excuus kan zoeken in de omstandigheid dat de feitelijke gegevens die hij in dat middel onjuist noemt, hem niet bekend waren toen hij zijn beroep tegen de besluiten van 13 maart 1997 instelde; dat zoals daarnet is gezien de Raad het op die omstandigheid gebaseerde middel dat verzoeker heeft aangevoerd in zijn beroep tegen die besluiten, niet ernstig heeft bevonden; dat zoals hierna zal worden vastgesteld de Raad geen reden ziet om datzelfde middel in het kader van het huidige beroep nu wel ernstig te bevinden;

Overwegende anderzijds dat het nu bestreden aanwijzingsbesluit gebaseerd is op een nieuwe voordracht van de procureur-generaal, 26 februari 1998 gedateerd; dat verzoeker niet aantoonst en dat uit het dossier van de zaak niet onmiddellijk zichtbaar blijkt dat, was de voordracht van 6 februari 1997 er niet geweest, de voordracht van 26 februari 1998 er anders zou hebben uitgezien;

Overwegende dat het middel niet ernstig is;

3.1. Overwegende dat verzoeker als tweede annulatiemiddel "miskenning van de anciënniteit van verzoeker en van diens taalkennis" aanvoert;

3.2.1. Overwegende dat, in zoverre het de anciënniteit betreft, verzoeker dat middel ook heeft aangevoerd in zijn vordering tot schorsing van de meervermelde aanwijzingsbesluiten van 13 maart 1997; dat in zijn voormeld arrest nr. 69.470 de Raad dat middel, het vierde daar, niet ernstig heeft bevonden; dat verzoeker de Raad geen redenen verschaft om het binnen het raam van het huidige geding anders te zien;

3.2.2. Overwegende dat verzoeker zijn taalkennis aanwendt als een gegeven dat "mede gelet op zijn anciënniteit en de daaruit volgende ervaring" zijn voorrang op de wel benoemde kandidaat had moeten wettigen; dat gelet op het in 3.2.1. overwogene dat gegeven niet kan worden aangewend in combinatie met het anciënniteitsargument;

Overwegende dat verzoeker het aan zijn taalkennis ontleende argument ook tot voorwerp van een afzonderlijk middel, het vijfde, maakt; dat bij de behandeling van dat middel de merites op zich van het taalkenniselement beoordeeld zullen worden;

3.2.3. Overwegende dat het tweede middel niet ernstig is;

4.1. Overwegende dat verzoeker als derde middel de schending aanvoert van de hoorplicht, van de rechten van de verdediging in het algemeen en van het gelijkheidsbeginsel;

4.2. Overwegende dat dit middel een herneming is van het vijfde middel dat verzoeker heeft aangevoerd in zijn vordering tot schorsing van de aanwijzingsbesluiten van 13 maart 1997; dat in zijn arrest nr. 69.470 de Raad dat vijfde middel niet ernstig heeft genoemd; dat verzoeker de Raad geen redenen verschaft om het binnen het raam van het huidige geding wel ernstig te bevinden;

4.3. Overwegende dat verzoeker de uiteenzetting van zijn middel eindigt als volgt :

"Over een magistraat die zich kandidaat stelt voor een 'normale bevordering' of degene die kandidaat is voor een benoeming in een ambt van de rechterlijke orde, wordt advies gegeven door het Adviescomité (artikel 259ter van het Gerechtelijk Wetboek). Dit advies wordt ter kennis gebracht van de betrokkene, die daarop kan reageren en kan vragen om gehoord te worden.

Eerste substituten worden door de Minister van Justitie aangewezen op voordracht van de procureur-generaal, na advies van de procureur des Konings. De gegadigde krijgt, in beginsel, voor de aanwijzing (die na twee hernieuwingen kan leiden tot een vaste benoeming) geen kennis van het advies van de procureur des Konings, noch van de voordracht van de procureur-generaal.

Er bestaat geen redelijke verantwoording voor dit onderscheid. Degene die in aanmerking komt voor aanwijzing (en mogelijk latere benoeming) tot eerste substituut wordt ongelijk en discriminerend behandeld ten opzichte van andere kandidaten voor een rechterlijk ambt (als bevordering of als eerste benoeming) doordat die gegadigde, zoals verzoeker, geen kennis krijgt van het advies en de voordracht, en daarop niet kan reageren.

Artikel 151, 3de lid en artikel 259ter § 1 van het Gerechtelijk Wetboek schenden bijgevolg de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, al dan niet samengelezen met artikel 32 (openbaarheid van bestuur), en het algemeen rechtsbeginsel van de hoorplicht.

Overeenkomstig artikel 26 van de Bijzondere Wet van 6 januari 1989 dringt een prejudiciële vraag aan het Arbitragehof zich op.";

Overwegende dat onder meer in zijn arrest nr. 63.652, DE JONGHE e.a., van 18 december 1996 de Raad de redenen heeft uiteengezet waarom hij binnen het raam van het kort geding geen prejudiciële vraag aan het Arbitragehof vermag te stellen; dat hij ook voor de onderhavige zaak dat standpunt tot het zijne maakt;

Overwegende dat aangenomen dat de Raad wel bevoegd is om in het kader van een schorsingsprocedure te oordelen of er ja dan neen ernstige twijfel bestaat over de door het Arbitragehof definitief te beoordelen grondwettigheid van de in dat kader ter discussie

gestelde wetsbepaling, hij in de onderhavige zaak oordeelt van niet; dat, immers, zo te zien het niet tegen alle redelijkheid ingaat dat de wetgever hogere eisen stelt voor het horen van de betrokkenen wanneer wat verzoeker "normale bevorderingen" noemt of benoemingen op het spel staan dan wanneer het gaat om tijdelijke aanstellingen, ook al kunnen die uitlopen op een vaste benoeming;

4.4. Overwegende dat het middel niet ernstig is;

5.1. Overwegende dat als vierde middel verzoeker de schending aanvoert van "het beginsel van de onafhankelijkheid van de parketmagistraat";

5.2. Overwegende dat verzoeker dat middel ook heeft aangevoerd in de zaak die tot 's Raads meervermeld arrest nr. 69.470 heeft geleid; dat het in dat arrest in de overwegingen 2.7.1. tot en met 2.7.4. niet ernstig werd bevonden; dat verzoeker de Raad niet doet inzien waarom hij nu anders zou moeten oordelen; dat het middel niet ernstig is;

6.1. Overwegende dat als vijfde middel verzoeker "schending van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken" aanvoert; dat hij dat middel uiteenzet als volgt :

"Verzoeker is officieel tweetalig. De benoemde kandidaat is een eentalig Franstalig parketmagistraat, die geen taalexamen heeft afgelegd.

Artikel 43, § 5 van de wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken is misschien niet onmiddellijk van toepassing op eerste substituten-procureur des Konings, maar gelet op de taalverhoudingen in de schoot van het Brussels Parket en de Brusselse rechtbank van eerste aanleg in het algemeen, diende de verwerende partij een magistraat te benoemen die, zoals verzoeker, officieel tweetalig was, en niet een magistraat wiens kennis van de Nederlandse taal zeer veel te wensen overlaat.";

6.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt wat volgt :

"Zoals verzoeker het zelf toegeeft, houdt de wet van 15 juni 1935 geen taalvereisten in voor de eerste substituten-procureur des Konings bij de rechtbank van eerste aanleg te Brussel.

De aanwijzing van de eerste substituten-procureur des Konings gebeurt enkel op grond van een vergelijking van titels en verdiensten. In dat verband is de tweetaligheid uiteraard een element dat de magistraat in zijn voordeel kan laten gelden. De negatieve evaluatie van verzoeker deed evenwel de eindbalans in zijn nadeel omslaan.

Het middel is bijgevolg niet ernstig.";

6.3. Overwegende dat luidens artikel 43, § 5, tweede zin, van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken "tweederde van alle magistraten van de rechtbank en van het parket het bewijs (moeten) leveren van de kennis van de Nederlandse en van de Franse taal"; dat dit taalvereiste wordt opgelegd aan de rechtbank als geheel, en aan het parket als geheel; dat het dus niet moet worden nageleefd binnen de groep van de eerste substituten; dat met verzoeker zo ver kan worden meegegaan dat taalkennis een gegeven kan zijn dat met het oog op de goede werking van de dienst bij aanwijzingen van eerste substituten in aanmerking moet worden genomen en zodoende in het voordeel van een bepaalde kandidaat kan spelen; dat echter met de verwerende partij dan weer kan worden meegegaan om vast te stellen dat andere gegevens die met het oog op de keuze van een geschikte kandidaat in aanmerking kunnen worden genomen, het voordeel geput uit de taalkennis teniet kunnen doen; dat de vraag of te dezen de overheid zo heeft kunnen oordelen, bekeken moet worden bij de behandeling van het zesde middel; dat het middel niet ernstig is;

7.1. Overwegende dat verzoeker als zesde middel de schending aanvoert van de verplichting tot

vergelijking van titels en verdiensten en van het gelijkheidsbeginsel;

Overwegende dat verzoeker betoogt :

"Noch uit de bestreden beslissing, noch uit de voorafgaande adviezen en voordrachten blijkt dat de titels en verdiensten van verzoeker werden afgewogen tegenover deze van de benoemde kandidaat.

De beschouwingen omtrent verzoeker, waarnaar in de eerder ingeroepen middelen wordt verwezen betreffen andere 'benoemingsrondes' en niet de huidige. Bij gebreke aan actuele vergelijking gaat verzoeker er echter van uit dat die beschouwingen omtrent zijn wijze van dienen thans ook een rol hebben gespeeld bij zijn niet-aanwijzing.";

7.2. Overwegende dat tegenover de hierboven gereproduceerde motivering van de adviezen, de voordracht en het bestreden besluit zelf verzoeker onmogelijk ernstig staande kan houden dat niet blijkt dat er een vergelijking van titels en verdiensten is geweest;

Overwegende dat waar verzoeker stelt dat die vergelijking niet "actueel" was, de Raad vaststelt dat het advies van de procureur des Konings en de voordracht van de procureur-generaal specifiek met het oog op de in het geding staande aanwijzing zijn gedaan; dat noch de eerste noch de tweede magistraat zich heeft beperkt tot het hernemen van beschouwingen die zij in eerdere "benoemingsrondes" hebben gemaakt; dat overigens de vergelijking van titels en verdiensten hoe dan ook "actueel" is in die zin dat verzoekers titels en verdiensten werden afgewogen tegen die van een andere kandidaat dan bij de vroegere "benoemingsrondes";

Overwegende dat het middel niet ernstig is;

8.1. Overwegende dat verzoeker als zevende en laatste middel "schending van het vermoeden van onschuld" aanvoert; dat hij betoogt :

"Uit het advies van de heer Procureur des Konings en zeker uit de voordracht van de heer Procureur-Generaal blijkt dat de mogelijke kandidatuur van verzoeker niet in aanmerking werd genomen omdat hij nog steeds het voorwerp uitmaakt van een tucht-procedure.";

8.2. Overwegende dat de verwerende partij aanmerkt dat het advies van de procureur des Konings uitdrukkelijk vermeldt dat verzoeker het vermoeden van onschuld geniet, dat zijn negatief advies gesteund is "op de houding en het gebrek aan collegialiteit van verzoeker", dat de procureur-generaal zich bij dat negatief advies aansluit, al voegt hij er, "als overtoollige informatie", aan toe dat tegen verzoeker nog een tuchtprocedure loopt;

8.3. Overwegende dat wanneer men het advies van de procureur des Konings in zijn geheel leest, men onmogelijk verzoeker kan bijvallen waar hij stelt dat uit dat advies blijkt dat zijn kandidatuur niet in aanmerking werd genomen "omdat" hij het voorwerp uitmaakt van een tuchtprocedure; dat verzoeker wel voortgaat dat zulks "zeker" uit de voordracht van de procureur-generaal blijkt; dat deze zich echter aansluit bij het advies van de procureur des Konings, dat zoals gezegd de door verzoeker getrokken conclusie niet wettigt; dat dit zich aansluiten van de procureur-generaal niet ongedaan wordt gemaakt doordat deze vermeldt dat verzoeker nog steeds het voorwerp uitmaakt van een tuchtvoorstel; dat trouwens niet valt in te zien hoe de procureur des Konings en de procureur-generaal het kwestieuze feit voor de beslissende overheid hadden kunnen verzwijgen;

Overwegende dat het middel niet ernstig is;

9. Overwegende dat bij gebrek aan enig ernstig middel de vordering moet worden afgewezen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zestien november 1900 achtennegentig, door de IXe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. BORRET,	voorzitter,
	A. BEIRLAEN,	staatsraad,
	L. HELLIN,	staatsraad,
Mevr.	S. VAN AELST,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VAN AELST.

J. BORRET.